

Alkmaar, 5 juni 2022

Lieve Heilige Geest,

In Alkmaar bezocht ik het museum en zag in de Bergense School-zaal een abstract werk van Edgar Fernhout.

Een studie van licht
dat hij na de dood van zijn moeder geschilderd had;
vlekjes blauw, wit en groen
waar streepjes bruin zacht doorheen schemerden.

Het ontroerde me, ik stelde me voor
hoe hij het licht probeerde te vangen,
hoe dat lukte, aanvankelijk, toen de verf nog nat was
en glinsterde in de zon, maar langzaam dof werd,
uitdoofde, als ieder leven, als ieder streven, uiteindelijk,

wat geen reden is om niet te blijven streven,
want wat hebben we anders nog?

Later die dag beklom ik in Schoorl,
een dorp dat verzwolgen lijkt te worden door het zand,
de hoogste duin van Nederland.

Ik volgde de paarse route door naar hars geurend bos,
over knerpend droge naalden,
langs vennetjes met kwakend gedierte
naar een uitzichtpunt waar je over de duinen zee en horizon kon zien.

Verderop, bij overblijfsels van verbrande bomen,
grijs gebeente dat uit de grond stak en naar de hemel wees,
raakte ik de paarse pijltjes kwijt.

Ik verdwaalde, ja, maar wie zich toestaat te verdwalen
komt soms op onvermoede plaatsen uit.

Zoals een ruiterspad waar ik met zere voeten
door de hoefafdrukken ploeterde.

Ik keek omhoog en zag het schilderij van Edgar,
(dat net nog aan een muur in Alkmaar hing),
tot leven komen in de blauwe lucht met witte wolken
die door de groen benaalde takken vlekten.

Een studie van licht, zomaar in het wild.

De natuur imiteerde hier abstracte kunst,
zoals ik een paard nadeed
op een ruiterspad in de Schoorlse duinen.

Misschien niet perfect,
maar wat telt is het streven.

Want wat hebben we anders?